

[Hans Hedtoft.]

sit eget og Vesteuropas forsvar kan ske på en sådan måde, at der ikke bliver tale om en genoplivelse af tidligere tiders tyske militarisme.

Efter sit første besøg i Tyskland udtalte general Eisenhower, såvidt jeg husker — jeg har ikke kunnet stedfæste udtalelsen, men jeg mener at huske rigtigt —, at der ikke måtte være tale om en tysk oprustning, før, som han udtrykte sig, de politiske forudsætninger var tilvejebragt. Såvidt jeg kan se, er det ikke tilfældet, og jeg tror, at en endelig stillingtagen må afvente en større afklaring. Det tyske folk selv må vel først og fremmest tage stilling til disse problemer.

Da det bl. a. i en udtalelse fra „Kvinderne internationale Liga for Fred og Frihed“ er hævdet, at det tyske socialdemokrati er imod Tysklands oprustning og deltagelse i Vesteuropas forsvar, må jeg oplyse, at disse folk, der vil orientere rigsdagen på disse punkter, ikke er rigtigt orienteret. Det tyske socialdemokrati er ikke enigt med den nuværende tyske regering i dens behandling af spørgsmålet, men det er, fordi det tyske socialdemokrati ønsker stærkere garantier fra vestmagterne. De ønsker bl. a. at få garanti for, at Vesttyskland af de andre parter vil blive betragtet som et område, der skal forsvares lige så vel som de andre deltageres områder, og ikke blot som et fortærræn, som man er indstillet på hurtigt at opgive.

Jeg vil gerne fuldt og helt tilslutte mig de udtalelser, udenrigsministeren fremsatte angående det urimelige i den valglovs vedtagelse, der er gennemført i den slesvig-holstenske landdag. Jeg har med glæde konstateret, at de tyske socialdemokratiske repræsentanter har stemt imod denne bestemmelse, der af alle her i landet vil blive opfattet som et overgreb mod de dansksindede i Sydslesvig, og jeg vil gerne, da jeg nu siger et par ord om Sydslesvig, takke regeringen, fordi den — jeg havde nær sagt — helt og fuldt har accepteret den sydslesvig-politiske linie, som den som opposition så ofte hånede os andre for.

Jeg vil gerne slutte med nogle lidt mere principielle betragtninger angående Danmarks udenrigspolitik. De grundsynspunkter, som den højtærede udenrigsminister fremsatte, var — og det måtte de måske være — holdt i stor almindelighed. Jeg vil gerne udtale nogle mere principielle ting om vort syn herpå.

Vi kan naturligvis helt og fuldt tilslutte os det synspunkt, at FN og de bestræbelser, der udfoldes indenfor verdensorganisati-

onen, er midtpunktet for det danske folks håb om fred og sikkerhed i verden. Også vi ønsker, at Danmark skal bidrage alt, hvad det evner, til at fremme FN-pagtens formål og følge de veje, den anviser, for at tilvejebringe en afspænding mellem øst og vest og dermed skabe øget sikkerhed for ikke mindst de små lande, hvis eksistens i højere grad vil blive betrygget, hvis en sådan afspænding kan hidføres.

I disse bestræbelser for at sikre freden indtager den nordatlantiske pakt en central stilling. Vi er fra vor side enige i den udtalelse, som FN's generalsekretær Trygve Lie har fremsat i sin årlige rapport til plenarforsamlingen, at regionale pagter skal supplere og ikke erstatte FN's kollektive sikkerhedssystem. Men sålænge dette kollektive forsvar af verdensfreden ikke fungerer tilfredsstillende, på grund af at visse magter sætter deres egne imperialistiske interesser over freden og endog leger med freden på en måde, der bringer hele menneskehedens fremtid i fare, må vi i den nordatlantiske pakt se den største og bedste øjeblikkelige garanti for Danmarks sikkerhed.

I denne forbindelse vil jeg gøre nogle bemærkninger om samarbejdet mellem Vesteuropa og Amerikas Forenede Stater. Det er ofte fra kommunistisk side blevet sagt åbent, og også tilsløret, at målet må være at få De Forenede Staters indflydelse fjernet fra Europa. Jeg vil heroverfor sige, at efter vor mening, og dette synspunkt deles af de store flertal af befolkningerne i de vesteuropæiske lande — og måske også i Østeuropa, selvom de af gode grunde ikke har mulighed for at udtrykke det —, er Europas skæbne og fremtid — jeg tænker på det frie Vesteuropa — nøje knyttet til det store amerikanske demokrati. Uden forståelse med Amerikas Forenede Stater og nøje samarbejde med dem har vesteuropæisk politik overhovedet ingen fremtid. Det er urealistisk ikke at se dette lige i øjnene og urigtigt ikke at sige det ganske åbent.

I to verdenskrige blev det demonstreret for enhver, der kan og vil forstå historiens lære, at uden Amerikas støtte er Vesteuropa tabt, simpelthen tabt i en storkonflikt. Dette er endnu rigtigere i 1951, end det var i 1917 og i 1941, og ethvert forsøg på at trække en udenrigspolitisk hovedlinje, der ikke tager hensyn til denne faktiske stilling, er efter min mening urealistisk.

Vi ser endvidere i det amerikanske folks traditionelle fredsvilje og stærke tro på rettens betydning i den internationale politik en garanti for, at det nære politiske og økonomiske samarbejde, som Vesteuropa